

Benedikt XVI talar till ungdomarna

Hur lär man känna Kristus och bli vän med Honom? Hur bär man sig åt för att dagligen behålla glädjen i sitt liv? Hur tar man beslut som håller i det kristna livet? I detta urval av texter svarar påven på dessa frågor.

2007-01-26

Jesu vänner

Apostlarna var Jesu följeslagare, hans vänner och de följde med Jesus

inte bara på vägen som går från Galiléen till Jerusalem utan även på en inre väg, där de lärde sig att tro på Jesus Kristus, inte utan svårigheter för de var ju människor, liksom vi.

Men just av detta skäl, att de var Jesu följeslagare, vänner till honom som lärde sig att tro på en snårig och svårframkomlig väg, just därför är de också våra ledsagare som hjälper oss att lära känna Jesus Kristus, att älska Honom och att tro på Honom (*Generalaudiens, den 9 augusti 2006*).

Filippos: Närhet till Jesus

Vi kan föreställa oss att även Filippos tilltalar oss med dessa två verb som ju innebär ett personligt engagemang. Även till oss säger han det som han sade till Nathanael: "Följ med och se."

Aposteln inbjuder oss att komma och lära känna Jesus på närmre håll. Ja, vänskapen som betyder att verkligen lära känna den andre kräver närhet,

och den inte bara kräver det utan delvis bygger den på en sådan närhet.

Vi får inte heller glömma att, så som aposteln Markus skriver, utvalde Jesus de tolv i den huvudsakliga avsikten att ”de skulle följa honom” (Mark 3:14), det vill säga att de skulle dela hans liv och lära sig direkt av honom inte bara hur han uppförde sig utan framför allt vem han verkligen var, för bara så, genom att dela hans liv, kunde de lära känna honom och därefter förkunna honom.

Längre fram, i efesierbrevet, skulle aposteln Paulus komma att säga att det viktiga är ”att lära känna Krisuts” (jfr. *Ef* 4:20). Det viktiga är därför inte framför allt att lyssna på det han lär ut, på hans ord, utan att lära känna honom personligen, det vill säga hans mänsklighet och hans

gudom, hans mysterium och hans
skönhet.

Han är inte bara en Mästare, utan en
Vän, han är ännu mer, han är en
Broder. Hur skulle vi kunna lära
känna honom i grunden om vi förblir
långt borta från honom? Det är bara
om vi befinner oss nära honom, om
vi blir förtroliga med honom, står
honom nära, som vi kan upptäcka
Jesu Kristi riktiga identitet. Det är
just det som gör att vi påminner oss
aposteln Filippos.

Det är därför som han ber oss att
”följa med” och ”se”, vilket betyder
att påbörja en kontakt som består av
lyssnande och svar, på
livsgemenskap med Jesus, dag efter
dag (*Generalaudiens, den 6 september
2006*). **Ungdomarna och åtagande.**
*Helige Fader, precis för ett år sedan
befann Ni Er i Köln tillsammans med
ungdomarna och jag tror att Ni då
upplevde att ungdomen är*

utomordentligt öppen och beredd att ta emot trons sanningar och att Ni själv blev mycket väl mottagen. Under den nära förestående resan, har Ni då ett särskilt budskap att ge till ungdomen? Innan jag säger något vill jag förklara att jag är mycket glad för att det finns ungdomar som vill vara tillsammans, som vill dela lyckan att tro med sina kamrater och som önskar göra goda gärningar. Att vara öppen mot det som är gott är något som utmärker ungdomen, vi behöver bara tänka på de olika former som finns för volontärbete.

Att lova ge ett personligt bidrag till att lindra världens nöd är något mycket stort. Därför kan en första impuls vara att ta till sig innebörden i följande sats: "Fortsätt framåt, sök alla tillfällen att göra gott, världen behöver denna er vilja, den behöver att ni uppfyller löftet ni gett."

Sedan kan ni kanske komma ihåg hur viktigt det är att hålla fast vid era slutgiltiga beslut. Ungdomar är mycket frikostig, men de fruktar att ta beslut som gäller hela livet, vare sig det gäller att gifta sig eller att låta sig prästvigas.

Världen befinner sig i ständig rörelse på ett mycket dramatiskt sätt. Kan jag redan nu avge ett löfte som gäller hela mitt liv när jag inte vet vad som kommer att hända i framtiden?

Avstår jag inte från min frihet och berövar mig själv möjligheten att ändra mig när en gång beslutet har tagits?

Det är viktigt att påpeka vikten av att ta avgörande beslut som i själva verket är de enda som gör att ni kan växa, gå er väg framåt i livet och göra något stort av era liv. Det är de enda besluten som inte förstör friheten utan istället anger den rätta

riktningen som ni måste ta i tiden och rummet.

Att våga ta detta steg, så att säga våga göra detta hopp, det är något slutgiltigt och därigenom tar ni fullkomligt emot livet, detta är något som jag vore glad om jag kunde få alla att förstå (*Intervju i Castelgandolfo, den 5 augusti 2006*).

Utbildning: modet att ta avgörande beslut

En verklig utbildning bör framkalla modet att ta avgörande beslut, vilka i våra dagar anses vara en boja som begränsar vår frihet, men som i själva verket är nödvändiga för att vi skall kunna växa och göra något stort av våra liv, särskilt så att kärleken i all sin skönhet skall kunna mogna och sålunda ge fasthet och mening åt vår frihet.

Ur denna omsorg om människan och hennes utbildning gror vårt avståndstagande till alla svaga och

avvikande former av kärlek och
falska uppfattningar om frihet,
liksom när man reducerar förnuftet
till att enbart gälla det som man kan
räkna ut och bearbeta.

I själva verket är dessa
avståndstaganden, dessa ”nej” på
samma gång ”ja” till den äkta
kärleken, till människan så som Gud
skapade henne (*Tal i Verona, den 19
oktober 2006*). **Helighetens skönhet
och den unge rike mannen**

Fyra nya helgon ber idag om att få
hela den universella kyrkans
vördnad. De är *Rafael Guízar y
Valencia, Felipe Smaldone, Rosa
Venerini och Teodora Guérin*. Deras
namn kommer alltid att minnas.

Som kontrast till dem tänker vi
genast på ”den unge rike mannen”
som evangeliet vi nyss hörde
berättar om. Denne unge man har
förblivit anonym, men om han hade
antagit Jesu inbjudan så skulle han

blivit en Jesu lärjunge och antagligen skulle evangelisterna ha noterat hans namn.

Detta faktum gör att vi genast kan skönja temat för ordets liturgi denna söndag. Om människan förlitar sig på denna världens rikedomar då lär han sig inte att förstå den sanna meningen med livet och den sanna glädjen. Men om han litar på Guds ord och avstår från sig själv och sina rikedomar för himmelriket, då verkar det att han förlorar mycket men i själva verket vinner han allt.

Helgonet är just den mannen eller den kvinnan som med glädje och generositet besvarar Kristi kallelse, som lämnar allt och följer honom.

Liksom Petrus och de andra apostlarna, liksom den heliga Teresa av Avila som vi idag firar och liksom oräkneliga Guds vänner, följde också de nya helgonen denna evangeliska väg. Den är krävande men den fyller

upp hjärtat och de fick – förutom
prövningar och förföljelser – ta emot
”hundra gånger mer” redan under
livet här på jorden och sedan i det
eviga livet. (*Predikan, den 15 oktober,
2006*). **Glädjen hos den som sätter
sin tillit till Gud**

Men hur skall vi bära oss åt för att bli
helgon, för att bli vänner till Gud?

På denna fråga kan man svara
framför allt på ett negativt sätt: för
att bli helgon är det ej nödvändigt att
utföra ovanliga handlingar eller
verk, inte heller att äga exceptionella
gåvor. Sedan kommer det positiva
svaret: det är framför allt nödvändigt
att lyssna på Jesus och att följa
honom utan att uppehålla sig alltför
mycket vid svårigheterna det kan
innebära. "Om någon vill tjäna mig
skall han följa mig, och där jag är
kommer också min tjänare att vara.
Om någon tjänar mig skall Fadern
ära honom" (*Joh 12:26*).

Den som sätter sin tillit till honom och älskar honom uppriktigt, så som vetekornet som ligger begravet i jorden accepterar att dö i sig själv, för det vet att den som önskar bevara sitt liv förlorar det, men den som utger sig och förlorar sig själv för andra, han kommer att rädda sitt liv och det blir evigt (jfr *Joh 12:24-25*).

Kyrkans erfarenhet visar att alla former av helighet, även om de följer olika stigar, alltid går över korset, över uppgivandet av sig själv.

Berättelserna om helgonens liv visar oss på män och kvinnor som varit lydiga de gudomliga rådsluten har mött obeskrivbara prövningar och lidanden, förföljelser och martyrium.

Men de har stått fast vid att ge upp sig själva, de har ”kommit ur det stora lidandet”, läser vi i Uppenbarelseboken. ”De har tvättat sina kläder rena och gjort dem vita i Lammets blod” (*Upp 7:14*). Deras

namn finns upptagna i livets bok (jfr. Upp 20:12), Deras eviga boning är Paradiset.

Helgonens exempel är för oss en uppmuntran att följa samma väg som de, att känna glädjen hos den som sätter sin tillit till Gud, eftersom den enda anledningen till dysterhet och olycka för människan är att leva långt ifrån honom.

Heligheten kräver en ständig ansträngning, men det är möjligt för alla att uppnå den, för framför allt, mera än ett människans verk, är den en gåva från Gud, som är trefaldigt helig (jfr. Jes 6:3). I den andra läsningen noterar aposteln Johannes: "Vilken kärlek har inte Fadern skänkt oss när vi får heta Guds barn. Det är vi!" (1 Jn 3: 1).

Alltså, det är Gud som först har älskat oss och som i Jesus har gjort oss till sina adoptivbarn. I vårt liv allt är en gåva av hans kärlek.

Hur är det möjligt att förbli likgiltig inför ett så stort mysterium. Hur är det möjligt att inte besvara den himmelske Faderns kärlek i ett tacksamt barns liv? I Kristus utgav han sig själv helt och fullt och han kallar oss till en personlig och djup relation med honom själv.

Ju mer vi därför tar efter Jesus och förblir förenade med honom, desto mera lär vi känna av den gudomliga helighetens mysterium. Vi upptäcker att han älskar oss med en kärlek utan slut och det gör att vi i vår tur vill älska våra bröder.

Att älska innebär alltid att man avstår från sig själv, att man "förlorar sig" och det är just detta som gör oss lyckliga (*Predikan, den 1 november 2006*). **Ungdomen**

Ungdomarna önskar ta reda på om Gud finns och vad han säger till dem. Därför har de en viss mottaglighet, trots alla svårigheter som vår tid för

med sig. De äger också ett stort mått av entusiasm.

Därför bör vi så mycket vi kan försöka bibehålla den flamma vid liv som kommer fram vid tillfällen som till exempel Världsungdomsdagen. Hur skall vi göra det? Det är en fråga som vi alla vill ställa.

Jag tror att det vore möjligt att under en biskops overseende försöka integrera ungdomarna i församlingens liv så att de å ena sidan blir till församlingens jäst och å den andra ta hjälp av människor som befinner sig utanför församlingen. De två tingen borde kunna förenas.

Det är viktigt att föreslå ungdomarna att de bör införliva sig i stiftets liv, inte bara inom församlingen utan även i olika andra sammanhang. Först därefter kan de hjälpa sina respektive församlingar. Vi bör

uppmuntra alla initiativ som går i den riktningen.

Jag tror att det är mycket viktigt att i våra dagar låta ungdomen skaffa sig erfarenhet av volontärarbete. Det är mycket viktigt att ungdomarna har något annat än diskoteken som alternativ, vi måste erjuda dem kompromisser i vilka de ser att de är nödvändiga, att de kan göra något bra.

När de unga känner denna ingivelse att göra något bra för mänskligheten, för någon, för en grupp, blir de stimulerade och önskar ge sig hän och även de finna den positiva vägen som ligger i ett löfte, i en kristen etik. *(Möte med präster, Castelgandolfo, den 31 augusti 2006).* **Humor**

Vilken roll spelar i påvens liv humor och frisläppthet?

Jag är inte den slags människa som hela tiden berättar roliga historier.

Men jag anser det vara mycket viktigt och till och med nödvändigt för mitt ämbete att försöka att även upptäcka livets roliga sidor, dess glada dimension, och att inte ta allt på blodigaste allvar.

En författare sade att änglarna kan flyga eftersom de inte tar sig själva på särskilt stort allvar. Och vi skulle kanske kunna flyga lite mera om vi inte tar oss själva på alltför stort allvar. (*Intervju i Castelgandolfo, den 5 augusti 2006*).